

Wat Paul Kruger vertelde.

Paul Kruger was de laatste president van Transvaal, toen een onafhankelijke republiek.

Na den oorlog van 1900, toen de Engelschen 't land veroverden, ondanks den heldhaftigen weerstand der Boeren, vertrok de grijze staatsman naar Nederland, waar hij met geestdrift en liefde ontvangen werd en zijn laatste jaren doorbracht.

Kruger was de zoon van een landbouwer en in zijn jeugd heeft hij op den akker gewerkt, het vee gehoed, en ook veel gejaagd.

Een zijner jachtavonturen heeft hij ons verhaald.

Het meest levensgevaarlijke oogenblik op mijn jachten was mijn wedloop met een olifant, lezen wij in de gedenkschriften van Paul Kruger.¹⁾

Adriaan van Rensburg en ik waren op zekeren dag in het veld om olifanten te schieten.

Toen wij den eersten troep zagen, was Van Rensburg een eind achter. Ik gallopeerde vooruit om een goede kans tot schieten te hebben. Op Van Rensburg kon ik niet wachten. Mijn paard had de gewoonte, als ik afgesprongen was, eerst nog eens om mij heen te loopen. Ik moest het altijd tot kalmte brengen en vasthouden, voor ik schieten kon, want anders werd het bang en liep weg.

Schuin voor de olifanten sprong ik af. Een hunner had mij reeds bespeurd en liep zoo snel hij kon achter mij aan, het bosch in.

Op dit oogenblik wist ik niet, welk gevaar mij dreigde en evenmin, dat de olifant reeds zoo dicht bij mij was.

¹⁾ Gedicteerd aan H. G. Breidel en Piet Grobler.

Van Rensburg had dit alles wel gezien en schreeuwde zoo hard hij kon om mij te waarschuwen.

Toen eerst zag ik wat er gaande was, en dat de olifant het boschje achter mij al plat trapte. Het dier was reeds bij mij.

Ik wou op mijn paard springen, doch de takken van het boschje, door den olifant neergetrapt, sloegen mij op den grond en ik moest het dus opgeven om zoo vrij te komen.

Ik liet toen mijn paard los en sprong dwars voorbij den olifant.

Hij vervolgde mij onder groot geschreeuw en getier en sloeg met zijn slurf bijna voortdurend op mij los.

Het werd toen een wedloop op leven en dood.

Ten slotte echter won ik hoe langer hoe meer op hem, zoodat ik tenminste weldra buiten 't bereik van zijn slurf was.

De Kaffers, die bij ons waren stonden zoowat honderd meters verder, toen de olifant mij aanviel, en, zoodra zij zagen wat er gebeurde, gingen zij ook op den loop, zij vooruit, ik achter hen, en achter mij weer de woedende olifant.

Ik kwam toen op de gedachte den kaffer, die 't zwakste liep, te

vangen en zoodra dan de olifant op den Kaffer afstormde, even voorbij te springen en het dier van heel nabij te schieten.

Mijn groot geweer (een vierponder) had ik nog bij mij.

Doch de olifant was intusschen reeds zoo vermoeid geworden, dat hij de jacht opgaf en staan bleef.

Van Rensburg joeg toen naar mij toe om mij te helpen, doch zijn paard trapte in een gat, met gras overgroeid, en tuimelde op den grond.

Van Rensburg werd meegesleurd, omdat zijn voet in den stijg-beugel vast zat.

Onderwijl had de olifant het hazenpad gekozen.

Toen Van Rensburg weer op de been kwam, zei ik tot hem; — Jaag toch in die richting!

Ik wees hem die met mijn vinger aan en trachtte mijn paard op te vangen.

De koers van den olifant was eerst Noordwaarts geweest, doch het dier was daarna in Westelijke richting gegaan om zich weer bij zijn makkers aan te sluiten.

Ik riep tot Van Rensburg:

— Als gij mijn paard krijgt, breng het dan achter mij aan! Ik zal intusschen den troep olifanten achtervolgen en in het oog houden, totdat gij weer bij mij komt.

De olifantskoe, die mij achtervolgd had, bezat een klein kalf, dat een eind achter zijn moeder geloopt was.

Ik rende het kalf voorbij, om bij de groote olifanten te komen,

Toen het diertje mij nu zag, ging het aan 't schreeuwen en liep op mij af, zoodat de moeder zich omkeerde en nog juist zag, hoe ik in het naastbijzijnde boschje wegsprong met het kalf achter mij aan.

Zonder om te zien, liep ik het boschje door en wel in een andere richting dan ik er ingegaan was.

Hier stiet ik op Van Rensburg, die met mijn paard naderde en mij toeriep:

— Hier zijn tsete-vliegen, wij moeten omdraaien.

Maar ik antwoordde;

— Nu ja, jaag dan maar uit, ik wil nog eerst even de olifant schieten, die mij zoo geplaagd heeft.

De olifant-koe was intusschen echter verdwenen.

Toch gelukte het mij er twee van den troep te schieten, waarop ik terugkeerde.

Mijn paard „Tempus” een kostbaar dier was inmiddels door de giftige vliegen gestoken en werd, kort na mijn thuiskomst, toen de regens begonnen te vallen ziek, en stierf, bijna geheel uitgeeed door het vliegengif.

* * *

Thans zijn de olifanten in Zuid-Afrika uitgeroeid. In Midden-Afrika komen er nog groote kudden voor, maar daar ook heeft men allerlei bepalingen moeten treffen, om de jacht op deze dieren te beperken, teneinde hun verdwijning te voorkomen.

HEBT DE DIEREN LIEF

Lod. Opdebeeck   Antwerpen

HEBT DE DIEREN LIEF

VERHALEN UIT HET LEVEN VAN DIEREN

DOOR

JAN VERBEKE.

